

Odluka:

PŽ 7911/05-4

Zbirni podatci

Broj odluke: PŽ 7911/05-4

Datum odluke: 20.12.2006 0:00:00

Vrsta odluke: Rješenje

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Tekst

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca mr. sc. Nenada Šepića, predsjednika vijeća, te Ljiljane Hrastinski Jurčec i mr. sc. Srđana Šimca, članova vijeća, u stečajnom postupku nad stečajnim dužnikom TVORNICA AUTOBUSA ZAGREB d.o.o. u stečaju, Zagreb, Vile Velebita 6, odlučujući o žalbama osnivača – članova društva stečajnog dužnika 1. IVAN RADOŠEVIĆ, Ludwigshafen, Menzlerstr. 24, SR Njemačka; 2. NORBERT BLANK, Frankenthal, Margaretenweg 1, SR Njemačka i 3. ROLAND POSER, Leipzig, Blumenweg 13, SR Njemačka, svi zastupani po punomoćnicima Juraju Parazajderu i Ozrenu Tatarcu, odvjetnicima u Zagrebu, Bogišićeva 2, protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu broj XXV St-134/99-443 od 28. listopada 2005. godine, u sjednici vijeća održanoj 20. prosinca 2006. godine

Ukida se rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu broj XXV St-134/99-443 od 28. listopada 2005. godine i predmet se vraća tome sudu na ponovni postupak.

Rješenjem broj XXV St-134/99-443 od 28. listopada 2005. godine stečajni sudac Trgovačkog suda u Zagrebu je na temelju čl. 155a. st. 4. i čl. 193a. Stečajnog zakona („Narodne novine“, br. 44/96, 161/98, 29/99, 129/00 i..., nastavno: SZ) prenio na vjerovnike I. višeg isplatnog reda i općeg isplatnog reda (II. viši isplatni red) stečajnu masu (navedenu u toč I/1. do I/9. izreke), razmjerno nenamirenim iznosima njihovih tražbina utvrđenih u postupku.

U obrazloženju toga rješenja se navodi da u ovom stečajnom postupku provedena je jedna djelomična dioba kojom su namireni vjerovnici I. višeg isplatnog reda u 80% vrijednosti svojih utvrđenih tražbina. Na skupštini vjerovnika održanoj 21. listopada 2005. godine na koju su svi vjerovnici pozvani uz upozorenje da će se na skupštini odlučivati o neunovčenim predmetima stečajne mase i nenaplaćenim tražbinama, u smislu odredbe čl. 193. i 193a. Stečajnog zakona („Narodne novine“ br. 44/96, 29/99, 129/00 i 123/03, u daljnjem tekstu: SZ). To upozorenje je uz poziv za skupštinu objavljeno u „Narodnim novinama“ br. 116/05 od 3. listopada 2005. godine. Na skupštini su vjerovnici prihvatili izvješće stečajnog upravitelja, te njegov završni račun i završni diobni popis, a u pogledu neunovčene stečajne mase prihvatili su prijedlog da se neunovčena potraživanja stečajnog dužnika iz osam sudskih postupaka prenesu na vjerovnike.

Na temelju odluke vjerovnika, a u skladu s odredbom čl. 193a. SZ-a, prenose se neunovčene tražbine stečajnog dužnika navedene u točki I. izreke pobijanog rješenja na vjerovnike I. višeg isplatnog reda u 20% njihove nenamirene, a utvrđene tražbine, a vjerovnicima II. i III. višeg isplatnog reda u 100-tom iznosu njihove utvrđene tražbine, svakom ravnomjerno i u razmjeru učešća pojedine utvrđene tražbine prema vrijednosti neunovčene stečajne mase u svakom pojedinom sudskom postupku i u odnosu na nominalnu vrijednost dionica koje se prenose. Svaki od vjerovnika kojima su neunovčene tražbine prenesene ovim rješenjem postaje solidarni vjerovnik te tražbine. Nakon pravomoćnosti ove odluke, odredio je prvostupanjski sud, postupak će se zaključiti u smislu odredbe čl. 196 SZ-a.

Protiv tog rješenja žalbu su izjavili osnivači – članovi društva stečajnog dužnika.

U vrlo opširnoj žalbi izjavljenoj «...radi zaštite prava vlasnika sukladno ratificiranom Ugovoru između Republike Hrvatske i Savezne Republike Njemačke o poticanju i uzajamnoj zaštiti ulaganja iz ožujka 1997...» navodi se da navedeno pobijano rješenje nema razloga, tako da nije jasno kako je do njega došlo. Dapače, rješenje nema nikakvu pravnu formu, čak se niti ne navodi tko ga je donio, koji sudac, u kojem postupku, već se na kraju rješenja navodi broj spisa kod prvostupanjskog suda (St-134/99) iz čega proizlazi o kojem je postupku riječ. Vlasnici - osnivači stečajnog dužnika smatraju da se zapravo «htjelo sakriti to rješenje», i to «u nadi da ga nitko neće zamijetiti u gomili oglasa na oglasnim stranicama Narodnih novina». Budući da se rješenje „ipak pronašlo“, i ovako «sakriveno», vlasnici-osnivači na isto u zakonskom roku ulažu žalbu.

Ovo rješenje prvostupanjskog suda vlasnici-osnivači pobijaju u cijelosti zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava „što napose uključuje povrede ratificiranog bilateralnog Ugovora o poticanju i uzajamnoj zaštiti ulaganja i pripadajućeg Protokola iz ožujka 1997. godine, te povrede osnovnih Ustavnih načela, bitne povrede odredaba stečajnog postupka, što napose uključuje pogrešno i štetno gospodarenje stečajnom masom“.

Navedene žalbene razloge vjerovnici-osnivači stečajnog dužnika obrazlažu navodeći da nije bilo stvarnih ekonomskih i zakonskih razloga za otvaranjem i vođenjem stečajnog postupka nad stečajnim dužnikom «Tvornicom autobusa Zagreb» d.o.o.; da stečajni postupak nije vođen radi namirenja vjerovnika, već radi toga da se u stečaju «posakrivaju papiri» i zaštiti dužnik na štetu vjerovnika, te da se u sasvim netransparentnom postupku «preraspodijeli» imovina stečajnog dužnika; da je Odlukom Vlade RH, klasa: 423-04/98-01/02, urudžbeni broj: 5030115-98-10 od 23. travnja 1998. godine (koju je potpisao tadašnji premijer Zlatko Mateša), a koja Odluka ima svojstvo državnog jamstva Republike Hrvatske, odnosno ima svojstvo podzakonskog akta Vlade Republike Hrvatske, jer je njime Vlada Republike Hrvatske izričito zajamčila za naplatu potraživanja stečajnog dužnika od «Zagrepčanke d.d. u stečaju; da bi se naplatom tog potraživanja namirili svi vjerovnici u cijelosti; da je naplatu potraživanja «Tvornice autobusa Zagreb» d.o.o. od «Zagrepčanke» d.d. u stečaju jamčila i hipoteka u korist «Tvornice autobusa Zagreb» d.o.o. na nekretnini u Zagrebu, Heinzelova 66-68; da je tu nekretninu, na kojoj je stečajni dužnik imao hipotekarna prava, osnivač «Tvornice autobusa Zagreb» d.o.o. Ivan Radošević kupio od svog pravnog prednika «Kрма» d.d., a ova od «Zagrepčanke» d.d.; da nije bilo uvjeta za otvaranje stečajnog postupka nad stečajnim dužnikom «Tvornicom autobusa Zagreb» d.o.o., jer je aktiva društva bila višestruko veća od pasive; da su osim takve aktive postojala prvoklasna gotovinska potraživanja (prema kupcima: «Autoprometno poduzeće» d.d. Požega, «Autotrans» d.o.o., Rijeka), koja su sva u roku od manje od godinu dana u cijelosti naplaćena; da je, „kako bi se spriječilo utvrđivanje stvarnog odnosa aktive i pasive društva“, stečajni sud, odnosno stečajni upravitelj propustio izvršiti reviziju poslovanja stečajnog dužnika - premda ga je na to obvezao zakon; da je stečaj vođen, a da nikad nisu točno i zakonito utvrđena prava i obveze koje ulaze u stečajnu masu; da u prethodnom stečajnom postupku nisu bila provedena vještačenja premda je stečajni dužnik ista predlagao; da je ukupna aktiva društva iznosila, prema procjeni samog stečajnog upravitelja, preko 150.000.000,00 kn, a ukupna pasiva iznosila je cca 33.000.000,00 kn, što bi značilo da je društvo uništeno u stečaju premda je aktiva bila višestruko veća od pasive itd. U daljnjem tekstu žalbe članovi uprave navode financijske pokazatelje i obrazlažu poslovne odnose dužnika s trećima, a iz čega izvlače zaključak o nedopustivosti provedbe predmetnog stečajnog postupka, jer „...ekonomskih razloga za uništenje ovakve tvornice nije bilo...postojali su očito drugi razlozi ...postojala je interesna grupa ljudi koji su doslovno «naručili» uništenje tvornice, pa je ovo ujedno i eklatantan primjer kako se devastirano hrvatsko gospodarstvo, odnosno kako je političkom voljom utjecajnih klika dezindustrializirana Hrvatska i kako je stvorena endemična nezaposlenost...“.

U bitnom osnivači – članovi društva još navode da je stečaj sasvim protuzakonito (bez revizije poslovanja i bez utvrđivanja stvarnog stanja bilance i bez ikakve ekonomske logike); da je sud „iskoristio nelikvidnost koju nelikvidnost je izazvalo to što stečajni dužnik nije uspio naplatiti potraživanja za koje je jamčila Vlada Republike Hrvatske, te je iz tog razloga otvorio stečajni postupak nad stečajnim dužnikom“; da stečajnom dužniku nije dano vremena da potraživanja

od svojih prvoklasnih dužnika – kupaca prosljedi svojim vjerovnicima, pa “...ako ni iz kojeg drugog razloga, onda radi same zaštite gospodarskih potencijala, to je morao učiniti sud u stečajnom postupku. No ovaj stečajni postupak nije se vodio na način da štiti gospodarske potencijale, već su ti potencijali namjerno «žrtvovani» nelegitimnom interesu zainteresiranih neformalnih klika u čijem interesu je stvarno vođen stečajni postupak...”; da su na taj način domaći vjerovnici – banke – stavljeni u privilegirani položaj “ jer su oni mogli radi naplate svojeg potraživanja otvoriti stečajni postupak, premda za njega nije bilo razloga, dok se «Tvornici autobusa Zagreb» d.o.o. nisu priznala prava za koja je jamčila sama Država...”

Stečajni postupak proveden je tako, prigovaraju dalje žalitelji, da su vlasnici-osnivači Norbert Blank i Roland Poser onemogućeni sudjelovati u stečajnom postupku, jer “...kada su oni to zatražili podneskom od 19. ožujka 2001. godine, kojim su oni tražili priznavanje statusa sudionika u postupku, i to temeljem ratificiranog bilateralnog međunarodnog ugovora između Republike Hrvatske i Savezne Republike Njemačke o poticanju i uzajamnoj zaštiti ulaganja i pripadajućeg Protokola iz ožujka 1997. godine, doslovno su ignorirani...stečajno vijeće se o tome nikada nije očitovalo – time su osnivači stečajnog dužnika doslovno bili ignorirani, pa čak nisu nikada mogli niti izvršiti uvid u stečajni spis...”, pa je na taj način stečajnim postupkom povrijeđen ratificirani bilateralni međunarodni ugovor, koji čini sastavni dio pravnog poretka Republike Hrvatske.

Nezakonitost ovog stečajnog postupka i nezakonitost pobijanog rješenja najbolje proizlazi i iz činjenice, navode dalje žalitelji, što se „u njemu spominje neko navodno potraživanje stečajnog dužnika prema vlasniku-osnivaču Ivanu Radoševiću, koje je – sudeći prema sudskom broju spisa P-3139/02 pokrenut još prije tri do četiri godine...Interesantno je da Ivan Radošević za to sazna tek iz rješenja o zaključenom stečajnom postupku...međutim stečajna tijela su dobro znala da Ivana Radoševića u ovom stečajnom postupku i u svezi svih njegovih prava i obveza zastupaju upravo odvjetnici Juraj Parazajder i Ozren Tatarac. To im je poznato još od siječnja 2000. godine...osim toga dobro im je poznata i kućna adresa Ivana Radoševića u Njemačkoj, s koje se je on osobno obraćao sudu tijekom postupka...usprkos tome, protiv Ivana Radoševića se još od 2002. godine vodi neki postupak, i to za čak 24.524.604,21 kn, a da se njega nije zvalo, niti putem punomoćnika niti na kućnu adresu...”. Po mišljenju žalitelja naveden je eklatantan dokaz o neravnopravnosti njemačkog ulagača pred sudom u Republici Hrvatskoj “... gdje – čini se – ulagač nije ni potreban kao stranka u postupku kad se odlučuje o njegovim pravima i interesima...”.

Zbog svega navedenog žalitelji predlažu ukidanje pobijanog rješenja i vraćanje predmeta na ponovno raspravljanje i odlučivanje drugom sucu prvostupanjskog suda.

Žalbe su osnovane, ali ne iz razloga u žalbi navedenih.

Pobijano rješenje ispitano je primjenom odredbi iz čl. 381. i čl. 365. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine”, broj 53/91, 91/92, 112/99 i 117/03, nastavno: ZPP) u vezi s čl. 6. Stečajnog zakona. Ispitujući pobijano rješenje po službenoj dužnosti ovaj drugostupanjski sud je našao da je izreka rješenja prvostupanjskog suda nerazumljiva, pa je time učinjena apsolutno bitna povreda odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a u vezi s čl. 6. SZ-a.

Apsolutno bitna povreda odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a u vezi s čl. 6. SZ-a ostvarena je uvijek kada rješenje ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, a osobito ako je izreka nerazumljiva.

U konkretnom slučaju ova povreda se očituje u činjenici da je sud u svojem rješenju propustio utvrditi alikvotni (razmjerni) dio prenijetih tražbina u odnosu na svakog pojedinog vjerovnika. Okolnost da je prvostupanjski sud u izreci pobijane odluke naveo iznos pojedine tražbine svakog od vjerovnika ne otklanja potrebu izračunavanja alikvotnog (razmjernog) dijela koji pripada svakom pojedinom vjerovniku u odnosu na ukupnost prenijetih tražbina. Rješenje o

prijenosu tražbina na vjerovnike je sudska odluka. Sudska odluka mora biti određena. Iz sudske se odluke mora točno znati što je dužnik dužan učiniti i propustiti. U tom smislu predmetno rješenje predstavlja i svojevrsnu ovršnu ispravu. Naime, prema odredbi čl. 63. st. 2. ZOO-a, svakom solidarnom vjerovniku pripada jednak dio, ako iz odnosa među vjerovnicima ne proistječe što drugo. Obveza utvrđivanja alikvotnog (razmjernog) dijela proizlazi upravo iz ove zakonske presumpcije o jednakosti udjela i obveze i načela određenosti sudske odluke. Smisao i svrha namirenja vjerovničkih tražbina prijenosom dužnikovih tražbina zasigurno nije namirenje u jednakim dijelovima, već onako kako to propisuje zakonska odredba čl. 193a. SZ-a „... razmjerno nenamirenim iznosima njihovih tražbina utvrđenih u stečajnom postupku...“, pa je sud bio dužan ovu „razmjernost“ jasno (u %) i utvrditi.

Naime, odredba čl. 193a. SZ-a, kako je to navedeno, određuje da su u pogledu ustupljenih tražbina stečajni vjerovnici solidarni vjerovnici. Kada na vjerovničkoj strani obveznopravnog odnosa ima više osoba govori se o tzv. vjerovničkoj ili aktivnoj solidarnosti. Vjerovnička solidarnost propisana je odredbama čl. 54. do 63. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, br. 53/91, 73/91, 111/93 i 112/99 nastavno: ZOO). Prema čl. 55. st. 1. ZOO-a svaki solidarni vjerovnik ima pravo zahtijevati od dužnika ispunjenje cijele obveze, ali kad jedan od njih bude namiren obveza prestaje i prema ostalim vjerovnicima. Međutim, nakon toga ostaje pitanje tzv. unutarnjih odnosa, odnosno onih koji u pogledu ustupljenih (i eventualno naplaćenih) tražbina nastaju između vjerovnika međusobno. Prema čl. 63. st. 1. ZOO-a, svaki solidarni vjerovnik ima pravo zahtijevati od vjerovnika koji je od dužnika primio ispunjenje, da mu preda dio koji mu pripada. Pravo regresa propisano čl. 63. st. 1. ZOO-a ostvaruje se prema onom vjerovniku koji je primio ispunjenje jer on trenutkom ispunjenja od dužnika postaje dužnikom ostalim vjerovnicima. Da bi ostvarenje prava (i ispunjenje obveza) iz odnosa koji nastaju prijenosom tražbina na vjerovnike stečajnog dužnika uopće bilo moguće, sud je bio dužan određeno utvrditi razmjerni dio prenijetih tražbina koji pripada svakom (solidarnom) vjerovniku.

Navedena povreda, utvrđena po službenoj dužnosti, jedini je razlog ukidanja pobijanog rješenja. Slijedom toga, a primjenom odredbe iz čl. 380. ZPP-a u vezi s čl. 6. SZ-a valjalo je ukinuti pobijano rješenje i predmet vratiti na prvostupanjski postupak.

U nastavku postupka, preporučuje se prvostupanjskom sudu, s obzirom na odredbe Zakona o izmjenama i dopunama Stečajnog zakona („Narodne novine“, broj 82/06) kojima su brisane odredbe čl. 193a. i dr., procijeniti potrebu zakazivanja novog završnog ročišta i donošenja odgovarajućih odluka koje će biti u suglasnosti s temeljnim ciljem stečajnog postupka o unovčenju cjelokupne imovine stečajnog dužnika i skupnom namirenju vjerovnika isplatom u novcu (čl. 2. SZ-a), odnosno iskoristiti mogućnosti iz čl. 199. st. 4. SZ-a (zaključiti stečajni postupak i nastaviti parnice za račun i u korist stečajne mase).

U odnosu na žalbene razloge prezentirane u žalbama osnivača – članova društva, valja prethodno naglasiti, da se osim prigovora formi i sadržaju pobijanog rješenja, ništa od navedenog u žalbi izravno ne odnosi na pobijano rješenje.

Pri činjenici da je ovaj sud, ispitujući pobijano rješenje po službenoj dužnosti utvrdio da je izreka rješenja prvostupanjskog suda nerazumljiva, pa je time učinjena apsolutno bitna povreda odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a u vezi s čl. 6. SZ-a, slijedom čega je i ukinuto pobijano rješenje, ipak treba reći žaliteljima da nisu osnovane tvrdnje da to rješenje nema razloga; da nije jasno kako je do njega došlo; da nema nikakvu pravnu formu; da se ne navodi tko ga je donio itd. Rješenje koje se nalazi u predmetnom spisu ima valjani zakonom propisani sadržaj i formu prema odredbama čl. 338., te čl. 343. do 347. ZPP-a u vezi s čl. 6. SZ-a. Žalitelji, vrlo vjerojatno, u svojoj žalbi govore o izvratku iz rješenja objavljenom u Narodnim novinama. Izvadak iz rješenja, po svojoj prirodi, nije isto što i rješenje, pa ne mora sadržavati ono što je propisano za sudska odluka. Izvadak nužno sadrži samo osnovne elemente sudske odluke. Odredbom iz čl. 9. SZ-a (javna priopćenja) propisano je da se sudska pismena (odluke, pozivi, obavijesti i sl.) koja treba javno objaviti objavljuju u „Narodnim novinama“ i na oglasnoj ploči suda, u cijelosti ili u izvratku. Iz navedene odredbe zaključuje se i o minimalnom sadržaju objavljenih rješenja, koje osim odluke koja se objavljuje, moraju sadržavati točnu tvrtku, odnosno naziv dužnika, a osobito njegovu adresu i predmet poslovanja. Tim zahtjevima je prvostupanjski sud

udovoljio objavljujući izvadak predmetnog rješenja u Narodnim novinama broj 132. od 7. studenog 2005. godine.

Uvažavajući činjenicu da članovi društva nisu sudionici postupka i da tek u žalbi protiv rješenja o zaključenju postupka mogu formalno prigovarati provedbi stečajnog postupka, ovaj sud je vrlo opširno u ovoj svojoj odluci citirao sadržaj njihove žalbe i o najvažnijim prigovorima, nakon pregleda cjelokupnog stečajnog spisa, očitovat će se ovom odlukom.

Najveći broj prigovora odnosi se na samu činjenicu otvaranja stečajnog postupka zbog, prema tumačenju žalitelja, nepostojanja uvjeta, te namjernog „uništenja tvornice“.

Postojanje stečajnog razloga (čl. 4. SZ) u ovom stečajnom postupku nedvojbeno je utvrđeno. Konačno - sami žalitelji tu jedinu relevantnu činjenicu (nesposobnost za plaćanje dospjelih obveza) za odluku o tome postoji li ili ne postoji stečajni razlog ne dovode u pitanje, jer u žalbi navode da je sud „iskoristio nelikvidnost koju nelikvidnost je izazvalo to što stečajni dužnik nije uspio naplatiti potraživanja za koje je jamčila Vlada Republike Hrvatske...“. Potpuno je irelevantno zbog čega je dužnik dospio u stanje nelikvidnosti, koliko iznosi imovina dužnika i kolike su njegove tražbine prema njegovim dužnicima. Sud nema ovlaštenje odlučivati hoće li ili neće otvoriti stečajni postupak nad pojedinim dužnikom, već je to dužan učiniti kad nađe da je ostvaren koji od stečajnih razloga.

Nisu osnovane ni žalbene tvrdnje usmjerene mogućnosti žalitelja da sudjeluju u ovom postupku, na njihov neravnopravan tretman, kao ni pozivanje na Ugovor između RH i SR Njemačke o poticanju i uzajamnoj zaštiti ulaganja. Naime, ovaj je žalbeni sud o ovim tvrdnjama dao svoje opširno obrazloženje u rješenju PŽ-5863/03. Za potrebe očitovanja o predmetnoj žalbi treba samo ponoviti da je na temelju čl. 42. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora („Narodne novine“ br. 28/96) Vlada Republike Hrvatske na sjednici održanoj 10. rujna 1998. godine donijela Uredbu o potvrđivanju Ugovora između Republike Hrvatske i Savezne Republike Njemačke o poticanju i uzajamnoj zaštiti ulaganja (u daljnjem tekstu: Ugovor). Ova Uredba u čl. 3. st. 1. propisuje: «...svaka ugovorna stranka postupa na svom teritoriju s ulaganjima, koja su u vlasništvu ili pod utjecajem državljana ili društva druge ugovorne stranke, ne manje povoljno nego s ulaganjima vlastitih državljana i društava ili s ulaganjima državljana i društava iz trećih država...». U stavku 2. istog članka propisano je «...svaka ugovorna stranka postupa s državljanima ili društvima druge ugovorne stranke u pogledu njihovog djelovanja u vezi s ulaganjima na svom teritoriju ne manje povoljno nego sa svojim vlastitim državljanima ili društvima ili državljanima ili društvima trećih država...» Žalitelji svoj pravni interes za sudjelovanje u predmetnom stečajnom postupku temelje na činjenici da su osnivači i vlasnici stečajnog dužnika. Sadržaj članstva u društvu čine članska prava i članske obaveze čija je ukupnost izražena poslovnim udjelom. Članska prava dijele se na upravljačka i imovinska. Upravljačka prava članova društva prestaju danom otvaranja stečajnog postupka, kao kogentna pravna posljedica otvaranja stečajnog postupka (čl. 89. SZ). Od imovinskih prava, po prirodi stvari, članovima društva preostalo je, nakon otvaranja stečajnog postupka nad društvom kojeg su članovi, pravo na isplatu ostatka likvidacijske i stečajne mase društva, prema odredbi iz čl. 380. st. 1. u vezi s čl. 472. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“ br. 111/93, 34/93, 121/99 i 52/00, u daljnjem tekstu: ZTD), a sve u vezi s odredbom iz čl. 195. Stečajnog zakona. Iz navedenih zakonskih odredbi, dakle, jasno proizlazi da upravo sadržaj članskih prava žalitelja određuje njihov pravni interes koji je potrebno štititi omogućavanjem sudjelovanja u stečajnom postupku (a time i postupku prodaje imovine stečajnog dužnika), ali u njegovoj točno određenoj fazi i s točno određenim pravima. Pravo na žalbu osobama iz čl. 195. SZ-a, u konkretnom slučaju članovima društva dužnika (žaliteljima), priznaje odredbom iz čl. 193a. t. 5. Stečajnog zakona, što im je raspravljanjem o predmetnim žalbama i omogućeno. Ukratko, žaliteljima, kao članovima društva stečajnog dužnika (i stranim ulagačima) omogućeno je u predmetnom stečajnom postupku sudjelovanje u opsegu i na način na koji bi to bilo omogućeno domaćim osobama.

Prigovori usmjereni vođenju postupka pod brojem P-3139/02 („pokrenutom još prije tri do četiri godine“) ne mogu biti predmet raspravljanja u ovom stečajnom postupku. Sve interese vezane uz parnicu stranka može (i mora) ostvariti korištenjem pravnih sredstava propisanih ZPP-om, u tom parničnom postupku.

Dakle, unatoč tome što niti jedan od žalbenih prigovora nije osnovan, ovaj sud je ispitujući pobijano rješenje po službenoj dužnosti našao da je izreka rješenja prvostupanjskog suda nerazumljiva, pa je time učinjena apsolutno bitna povreda odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a u vezi s čl. 6. SZ-a, kako je to gore navedeno, pa je slijedom toga pobijano rješenje ukinuto i predmet vraćen prvostupanjskom sudu na ponovni postupak.